

Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως όλων των επιχειρήσεων ενώπιον του νόμου, καθόσον εφήρμοσε κατά εσφαλμένο τρόπο τις κατευθυντήριες γραμμές για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων⁽²⁾. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επίσης ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον το πρόστιμο που επέβαλε στην προσφεύγουσα ήταν δυσανάλογο σε σχέση με αυτά που επιβλήθηκαν στους λοιπούς αποδέκτες της αποφάσεως περί σταθεροποιητών κασιτιτέρου, ιδίως δε σε σχέση με το επιβληθέν στη Baerlocher.

Πέμπτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή ενήργησε κατά τρόπο που προκαλεί στρέβλωση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς, κατά παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, καθόσον εφήρμοσε κατά εσφαλμένο τρόπο τις κατευθυντήριες γραμμές περί προστίμων.

Τέλος, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή ενήργησε κατά τρόπο αντίθετο προς στην αρχή της χρηστής διοικήσεως, καθόσον δεν διενήργησε την έρευνα επιμελώς και εγκαίρως, ενώ υπέπεσε και σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι δεν συνέχισε την έρευνα κατά το χρονικό διάστημα κατά το οποίο εκκρεμούσε ενώπιον του Πρωτοδικείου το αίτημα της Akzo περί προστασίας εγγράφων βάσει του απορρήτου της επικοινωνίας μεταξύ δικηγόρων και πελατών⁽³⁾.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της Συνθήκης (ΕΕ 2003 L 1, σ. 1).

⁽²⁾ Κατευθυντήριες γραμμές για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 (ΕΕ 2006 C 210, σ. 2).

⁽³⁾ Απόφαση του Πρωτοδικείου, της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-125/03 και T-253/03, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής (Συλλογή 2007, σ. II-3523).

Προσφυγή της 22ας Ιανουαρίου 2010 — Ella Valley Vineyards κατά ΓΕΕΑ — Hachette Filipacchi Presse (ELLA VALLEY VINEYARDS)

(Υπόθεση T-32/10)

(2010/C 80/65)

Γλώσσα του δικογράφου της προσφυγής: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ella Valley Vineyards (Adulam) Ltd (Ιερουσαλήμ, Ισραήλ) (εκπρόσωπος: C. de Haas, δικηγόρος)

Καθού: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών: Hachette Filipacchi Presse SA (Levallois-Perret, Γαλλία)

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 11ης Νοεμβρίου καθόσον ενέχει παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009·
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα της εταιρίας ELLA VALLEY VINEYARDS σύμφωνα με τα άρθρα 87 έως 93 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Αιτούσα την καταχώριση του κοινοτικού σήματος: Η προσφεύγουσα

Σήμα προς καταχώριση: το εικονιστικό σήμα «ELLA VALLEY VINEYARDS» για προϊόντα της κλάσεως 33 (αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 3 360 914)

Δικαιούχος του κατά τη διαδικασία ανακοπής αντιταχθέντος σήματος ή σημείου: Hachette Filipacchi Presse SA

Αντιταχθέν σήμα ή σημείο: το λεκτικό γαλλικό σήμα και το κοινοτικό λεκτικό σήμα «ELLE» για προϊόντα της κλάσεως 16 (κοινοτικό σήμα αριθ. 3 475 365)

Απόφαση του τμήματος ανακοπών: Απόρριψη της ανακοπής

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Ακύρωση της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών·

Λόγοι ακυρώσεως: Παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 στο μέτρο που το οικείο κοινό ουδώς συσχετίζει τα επίδικα σήματα, ή δε χρήση του σήματος «ELLA VALLEY VINEYARDS» δεν επωφελείται αδικαιολόγητα από τη φήμη των προγενεστέρων σημάτων «ELLE».

Προσφυγή της 28ης Ιανουαρίου 2010 — ING Groep κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-33/10)

(2010/C 80/66)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: ING Groep NV (Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες) (εκπρόσωποι: O. Brouwer, M. Knapen και J. Blockx, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, μεταξύ άλλων λόγω ελλείψεως αιτιολογίας ή λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας, καθόσον η εν λόγω απόφαση χαρακτηρίζει την τροποποίηση της λεγόμενης εισφορά CT1 ως συμπληρωματική ενίσχυση ποσού 2 δισ. ευρώ·
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, μεταξύ άλλων λόγω ελλείψεως αιτιολογίας ή λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας, καθόσον η Επιτροπή εξάρτησε την έγκριση της ενισχύσεως από την αποδοχή της απαγορεύσεως καθορισμού χαμηλότερων τιμών (απαγορεύσεως της πρακτικής «price leadership») όπως εκτίθεται στην απόφασή της και στο παράρτημα II αυτής·
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, μεταξύ άλλων λόγω ελλείψεως αιτιολογίας ή λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας, καθόσον η Επιτροπή εξάρτησε την έγκριση της ενισχύσεως από απαιτήσεις σχετικές με την πραγματοποίηση αναδιαρθρώσεως οι οποίες υπερβαίνουν το πρόσφορο και αναγκαίο μέτρο σύμφωνα με όσα ορίζονται στην περί αναδιαρθρώσεως ανακοίνωση της Επιτροπής·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Στο πλαίσιο της αναταραχής στις χρηματοοικονομικές αγορές τον Σεπτέμβριο/Οκτώβριο του 2008, στις 11 Νοεμβρίου 2008 το Ολλανδικό Δημόσιο εισέφερε στην ING (προσφεύγουσα) 10 δισ. ευρώ βασικό κεφάλαιο κατηγορίας 1 (Core Tier 1 capital) (στο εξής: εισφορά CT1). Το μέτρο αυτό ενισχύσεως εγκρίθηκε προσωρινά από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στις 12 Νοεμβρίου 2008 για περίοδο έξι μηνών.

Τον Ιανουάριο του 2009, το Ολλανδικό Δημόσιο συμφώνησε να αναλάβει τον οικονομικό κίνδυνο που συνδεόταν με ένα μέρος των ήδη απομειωμένων στοιχείων ενεργητικού της προσφεύγουσας. Το μέτρο αυτό εγκρίθηκε προσωρινά από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στις 31 Μαρτίου 2009· το Ολλανδικό Δημόσιο δεσμεύτηκε να προτείνει ένα σχέδιο αναδιαρθρώσεως όσον αφορά την προσφεύγουσα. Τον Οκτώβριο του 2009, η προσφεύγουσα και το Ολλανδικό Δημόσιο συμφώνησαν μια τροποποίηση της αρχικής εισφοράς CT1, ώστε να καταστεί δυνατή η πρόωρη επιστροφή του ημίσεως του ποσού που είχε χορηγηθεί ως εισφορά CT1. Η τελική μορφή του σχεδίου αναδιαρθρώσεως της προσφεύγουσας υποβλήθηκε στην Επιτροπή στις 22 Οκτωβρίου 2009.

Στις 18 Νοεμβρίου 2009 η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση με την οποία εγκρίθηκε το μέτρο ενισχύσεως υπό την προϋπόθεση της τηρήσεως των αφορωσών μέτρα αναδιαρθρώσεως δεσμεύσεων που περιλαμβάνονται στα παραρτήματα I και II της αποφάσεως.

Με την προσφυγή της η προσφεύγουσα ζητεί τη μερική ακύρωση της αποφάσεως της 18ης Νοεμβρίου 2009, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 10/2009 (ex N 138/2009) που χορηγήθηκε από τις Κάτω Χώρες προς ενίσχυση των μη ευκόλως ρευστοποιήσιμων περιουσιακών στοιχείων της προσφεύγουσας και για το σχέδιο αναδιαρθρώσεως, καθόσον η απόφαση αυτή (i) χαρακτηρίζει την τροποποίηση της εισφοράς CT1 ως συμπληρωματική ενίσχυση ποσού 2 δισ. ευρώ, (ii) εξάρτησε την έγκριση της ενισχύσεως από την αποδοχή της απαγορεύσεως καθορισμού χαμηλότερων τιμών (απαγορεύσεως της πρακτικής «price leadership») και (iii) εξάρτησε την έγκριση της ενισχύσεως από απαιτήσεις σχετικές με την πραγματοποίηση αναδιαρθρώσεως οι οποίες υπερβαίνουν το πρόσφορο και αναγκαίο μέτρο σύμφωνα με όσα ορίζονται στην περί αναδιαρθρώσεως ανακοίνωση της Επιτροπής.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί μερικώς για τους ακόλουθους λόγους:

Βάσει του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικού με την τροποποίηση της εισφοράς CT1, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή:

- a) παρέβη το άρθρο 107 της ΣΛΕΕ, εκτιμώντας ότι η τροποποίηση της εισφοράς CT1 που συμφωνήθηκε μεταξύ της προσφεύγουσας και του Ολλανδικού Δημοσίου συνιστά κρατική ενίσχυση και ότι
- β) παρέβη την υποχρέωση επιδείξεως επιμελείας και το άρθρο 296 ΣΛΕΕ, καθόσον παρέλειψε να εξετάσει όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης υποθέσεως με επιμέλεια και αμεροληψία, να ακούσει την άποψη των ενδιαφερομένων και να αιτιολογήσει δεόντως την προσβαλλόμενη απόφαση.

Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου της, σχετικά με την απαγόρευση καθορισμού χαμηλότερων τιμών για την ING και την ING Direct, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή:

- a) παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως, λόγω του ότι δεν εξέτασε με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης υποθέσεως και ότι, επιπλέον, παρέβη το καθήκον της να αιτιολογήσει δεόντως την απόφασή·
- β) παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, εξαρτώντας την έγκριση του μέτρου ενισχύσεως από την απαγόρευση καθορισμού χαμηλότερων τιμών, πράγμα το οποίο δεν είναι πρόσφορο, αναγκαίο ή σύμφωνο προς την αρχή της αναλογικότητας μέτρο·

γ) παρέβη το άρθρο 107, παράγραφος 3, στοιχείο β', ΣΛΕΕ και εφάρμοσε εσφαλμένα τις αρχές και τις κατευθυντήριες γραμμές που εκτίθενται στην ανακοίνωση για την αναδιάρθρωση.

Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως, σχετικού με τις αντιθέτες προς την αρχή της αναλογικότητας απαιτήσεις όσον αφορά την αναδιάρθρωση, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση είναι πλημμελής, λόγω:

α) πεπλανημένης εκτιμήσεως, διότι η Επιτροπή υπολόγισε εσφαλμένα το απόλυτο και σχετικό ποσό της ενισχύσεως και παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας και της χρηστής διοικήσεως, απαιτώντας υπερβολικά μέτρα αναδιάρθρωσεως χωρίς να εξετάσει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία που τέθηκαν στη διάθεσή της, και

β) πεπλανημένης εκτιμήσεως και ανεπαρκούς αιτιολογίας, διότι η απόφαση της Επιτροπής παρεκκλίνει από την ανακοίνωση για την αναδιάρθρωση όσον αφορά την αξιολόγηση των απαιτούμενων για την αναδιάρθρωση αυτή μέτρων.

Αναίρεση που άσκησε στις 28 Ιανουαρίου 2010 ο Carlo De Nicola κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοικήσεως στις 30 Νοεμβρίου 2009 στην υπόθεση F-55/08, De Nicola κατά ΕΤΕ

(Υπόθεση T-37/10 P)

(2010/C 80/67)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσίων: Carlo De Nicola (Strassen, Λουξεμβούργο) (εκπρόσωπος: L. Isola, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων

Αιτήματα του ανααιρεσιόντος

Ο ανααιρεσίων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα με τους νόμιμους τόκους λαμβάνοντας υπόψη τη λόγω πληθωρισμού υποτίμηση των ποσών που θα επιδικαστούν.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η υπό κρίση αίτηση αναίρεσεως στρέφεται κατά της αποφάσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοικήσεως (ΔΔΔ) της 30 Νοεμβρίου 2009. Με την εν λόγω απόφαση απορρίφθηκε προσφυγή με αντικείμενο, πρώτον, την ακύρωση της αποφάσεως με την οποία η ανααιρεσίβλητη απέρριψε το αίτημα του ανααιρεσιόντος, αφενός, περί επανεξετάσεως της βαθμολογίας του για το 2006 και, αφετέρου, περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Τράπεζας για τις προαγωγές του έτους 2006, στο μέτρο που δεν κρίθηκε προακτέος, δεύτερον, αίτημα ακυρώσεως της έκθεσης αξιολόγησεως του 2006, τρίτον, να διαπιστωθεί ότι ο ανααιρεσιών υπέστη ηθική παρενόχληση, τέταρτον, να υποχρεωθεί η Τράπεζα να τον αποζημιώσει για τη ζημία που υπέστη από την ηθική παρενόχληση, και, τέλος, ακύρωση της αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκαν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για την πραγματοποίηση θεραπείας με λείζερ.

Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο ανααιρεσιών προβάλλει τους εξής λόγους:

— Το ΔΔΔ παρανόμως παρέλειψε να αποφανθεί και, στην περίπτωση που δεν λησμόνησε εντελώς το αντικείμενο της προσφυγής (για παράδειγμα, το 2ο και 3ο επιχείρημα της προσφυγής περί ακυρώσεως, την άρνηση του τμήματος προσφυγών να αποφανθεί επί της ουσίας, κ.λπ.), αποφάσισε συνειδητά να εξετάσει μερικές μόνον εξαιρέσεις.

— Το ΔΔΔ δεν αποφάνθηκε επί του αιτημάτος του να ελέγξει τη νομιμότητα της συμπεριφοράς των προϊσταμένων του, υπό το πρίσμα των κριτηρίων αξιολόγησε που υιοθέτησε η ανααιρεσίβλητη. Εξάλλου, το ΔΔΔ εσφαλμένα θεώρησε ότι η παρενόχληση την οποία κατήγγειλε ο ανααιρεσιών προερχόταν από τους υπαλλήλους, ενώ συνδεόταν άμεσα και αποκλειστικά με την ΕΤΕ.

— Προβάλλει επίσης ως λόγο αναίρεσεως την απόρριψη των αποδεικτικών στοιχείων και την αντιστροφή του βάρους της απόδειξης, καθώς και την έλλειψη αιτιολογίας. Ως προς τον τελευταίο αυτό λόγο, προβάλλει ότι το ΔΔΔ παρέλειψε την αιτιολογία επί πολλών και κρίσιμων επιχειρημάτων, ή η αιτιολογία που παρέθεσε ήταν αντιφατική και/ή παράλογη, οπότε πρέπει να θεωρηθεί ως κατ' ουσίαν ελλείπουσα. Πρέπει να αναφερθεί ιδίως η άρνηση εφαρμογής του άρθρου 41 του ΚΥΚ, καθώς και η απόρριψη της αίτησεως ακυρώσεως της έκθεσεως αξιολόγησε του 2006.

— Τέλος, ο ανααιρεσιών υποστηρίζει ότι, εφόσον πρόκειται για σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου, δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για κατ' αναλογία εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση των κανόνων και των διαδικαστικών απαιτήσεων που ισχύουν για τους κοινοτικούς υπαλλήλους με σύμβαση δημοσίου δικαίου.